

Arrest

nr. 237 159 van 18 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DAEM *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 30 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 augustus 2019.

1.2. Op 20 januari 2020 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 januari 2020 naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben, Christen te zijn, en afkomstig te zijn van Gujranwala, in Punjab, waar u steeds uw adres hebt gehad in Pakistan. U woonde daarnaast ook in Sibi, Ballochistan, terwijl u daar studeerde van 2006 – 2010; en in Chaman, Ballochistan, waar u werkte tussen 2012 - 2017.

In Chaman was u werkzaam als verpleegster voor Artsen zonder grenzen (AZG), en vanaf 2013 was u supervisor. U kreeg vanaf het begin evenwel geregeld opmerkingen van uw moslimcollega's en van medewerkers van overheidsziekenhuizen waar u mee samenwerkte, en u kreeg ook te maken met roddels, pesterijen, en schriftvervalsing. Soms zou u ook bedreigd worden door patiënten en hun familieleden, en er werd anti-christelijke graffiti aangebracht aan de muren van de compound waar u verbleef. U bleef hier evenwel werken omdat het goed verdiende en uw familie het geld wel kon gebruiken. U keek uit naar andere carrièremogelijkheden, en zag eind 2016 eindelijk uw kans. Na een interview in Nepal werd u geselecteerd om vanaf 2017 voor AZG te werken in Zuid Sudan. U deed hier twee rotaties van zes maanden, telkens gevolgd door een debriefing in Nederland, de laatste keer eind 2018.

U was ondertussen evenwel door uw ouders uitgehuwelijkt aan een Pakistaan die in België woont, en trouwde ook in Brussel in december 2018. Naderhand bleek evenwel dat hij geen verblijfsvergunning had. U bleef in België omdat hij beloofde dat het wel in orde kwam, maar na een tijdje was het visum dat u nog had voor Nederland vervallen en had uw man zijn verblijf nog steeds niet geregulariseerd. Ondertussen was u ook zwanger geraakt. U zou wel kunnen terugkeren naar Pakistan als uw man mee zou gaan, maar hij weigert omdat hij daar met problemen te kampen zou hebben. U vreest dat als u met uw kind alleen terugkeert, u te maken zou krijgen met stigma binnen de gemeenschap en de maatschappij in het algemeen. Mogelijk zou u het ook moeilijk hebben om aan werk te raken.

U was laatst in Pakistan in april 2018, dan tot oktober 2018 in Zuid-Soedan, en kwam vervolgens na een kort verblijf in Uganda in oktober 2018 naar Nederland. Daarop kwam u in november 2018 naar België, en deed u hier op 21 augustus 2019 ook een verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Pakistaans paspoort, een Pakistaanse verpleegsterskaart, een badge van AZG, een Pakistaanse vaccinatiekaart, allerhande opleidingscertificaten en diploma's, een brief omtrent uw huwelijk, foto's, en contracten met AZG.

Uw man, B. K. ((...)) vroeg voor het eerst internationale bescherming in België op 17 september 2012, maar heeft ondertussen al drie door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde negatieve beslissingen gekregen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precaire situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van januari 2017 (beschikbaar op

<https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>. Hierin stelt de UNHCR dat christenen “ may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verwijst in uw relaas naar twee zaken: incidenten die u meemaakte op het werk, en uw huwelijksperikelen.

Wat betreft **ten eerste** de incidenten op het werk, blijkt uit uw verklaringen dat deze geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees in uwer hoofde. U geeft wel aan dat de pesterijen namens uw collega's een psychologische tol eisten en dat u door de ligging van uw werkplek zich soms onveilig voelde (CGVS p. 8 – 10), maar deze zaken zijn niet voldoende ernstig om te kunnen spreken van een gegronde vrees. Er dient primo namelijk aangestipt te worden dat u aangeeft dat deze pesterijen en occasionele bedreigingen al begonnen in 2012, maar u bleef nog werken op dezelfde werkplek (met een onderbreking door ziekte in 2015) tot 2017 (CGVS p. 4, 8). Hier op gewezen, geeft u weliswaar aan dat u uitkeek naar een job in het buitenland (CGVS p. 9), maar dit doet er niet aan af dat de dreiging die u voelde blijikbaar niet ernstig genoeg was om u te doen besluiten uw werk te verlaten.

Secundo, gevraagd of u er aan dacht om uw situatie te verbeteren door u eventueel te laten overplaatsen of een andere job te zoeken, geeft u aan dat u wel uitkeek naar andere mogelijkheden, maar meestal niet voldoende gekwalificeerd was. Bovendien betaalde AZG goed, en zou u minder geld ontvangen als u in uw thuisstreek zou werken (CGVS p. 9, 10). Dat u louter voor een hoger loon toch de bedreigingen wou doorstaan, wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees.

Tertio waren de problemen ook nooit zodanig ernstig dat u het nodig achtte hiervoor naar de politie te stappen. U stelt hierover dat u het belangrijker vond om, voor de verstandhouding met uw werkgever, de zaken binnenskamers te regelen (CGVS p. 9). Ook dit wijst erop dat uw vrees maar weinig ernstig was.

Quarto, gevraagd of u ooit een verzoek om internationale bescherming had gedaan als u niet naar België gehaald was door uw man, antwoordt u met klem van niet, dat dit niet uw bedoeling was bij het verlaten van Pakistan en uw verlengd verblijf in Europa (CGVS p. 7). Dit is een zeer duidelijke aanwijzing dat er in uw hoofde geen nood is aan internationale bescherming.

U geeft daarnaast **ten tweede** aan dat u vreest dat u bij een terugkeer naar Pakistan zonder uw man, te maken zou krijgen met sociaal stigma, en dat u het economisch moeilijk zou hebben (CGVS p. 10). Deze voorgehouden vrees dient evenwel gerelativeerd te worden. Wat betreft primo het sociaal stigma, lijkt u vooral op te zien tegen de schaamte die dit met zich zou meebrengen, maar ziet u deze niet als een onoverkomelijk probleem. U geeft namelijk aan dat u desondanks wel zou kunnen terugkeren naar en rekenen op uw eigen familie, en dat uw zorgen daarbij vooral economisch van aard zijn (CGVS p. 11, 12). Het voorgehouden sociaal stigma staat een terugkeer naar Pakistan op zich dus niet in de weg, hoewel u wel vreest dat uw familie zich mogelijk op uw man zou wreken (CGVS p. 12). Dat laatste doet vanzelfsprekend geen vrees in uwer hoofde ontstaan.

Secundo geeft u aan dat u vreest dat u het economisch moeilijk zou hebben als u alleen met uw kind moet terugkeren. Ook deze voorgehouden vrees ondermijnt u evenwel door uw eigen verklaringen. Er kan namelijk niet om de vaststelling dat u hoogopgeleid blijkt te zijn (documenten 5, CGVS p. 4), en dat u vervolgens reeds jarenlang volgens u eerder goedbetaalde jobs uitoefende in Pakistan, met een grote mate van verantwoordelijkheid (u werd bijvoorbeeld aangesteld als supervisor in 2013; CGVS p. 5, 6). Naderhand werkte u ook nog tijdlang in Zuid Soedan in een manager-functie, naar eigen zeggen als eerste Pakistaanse vrouw die voor de organisatie AZG buiten eigen land werkte (CGVS p. 5 – 7). Dat u tijdens uw studies en uw werk zelfstandig nabij de campus en op de compound van uw werk woonde, en naderhand ook nog twee keer een half jaar in Zuid Soedan leefde, wijst er ook op dat u in staat geacht kan worden zelfstandig te leven. Dus zelfs als het klopt dat uw eigen familie het niet breed heeft

en u daardoor niet te veel op hen kan buigen (mede door de voorgehouden ziekte van uw moeder), kan u wel geacht worden in staat te zijn in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hier expliciet naar bevraagd, geeft u aan dat u wel in de privé zou kunnen werken, maar dat u het dan wel niet breed zou hebben (CGVS p. 12). Daarop speculeert u dat u mogelijk door het sociaal stigma moeilijker aan werk zou kunnen raken, maar dit blijft slechts een blote bewering omdat u louter speculeert en niet eens een voorbeeld uit uw eigen kennissenkring kan aanrijken (CGVS p. 13).

Tertio kan de vraag gesteld worden waarom uw man niet zou kunnen terugkeren met u naar Pakistan. U geeft aan dat hij daar problemen zou kennen (CGVS p. 10), maar er kan niet om de vaststelling heen dat hij reeds driemaal een negatieve beslissing heeft gekregen na zijn verzoeken om internationale bescherming, omdat er geen geloof gehecht werd aan de door hem voorgehouden problemen en hij vervolgens geen nieuwe elementen kon aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maakte dat hij voor een status in aanmerking zou komen. Hij kan dus ondanks hetgeen hij tegen u zegt in feite geacht worden te kunnen terugkeren naar Pakistan met u, wat het vraagstuk van uw kwetsbare positie als alleenstaande vrouw in Pakistan ontmijnt.

Ten derde kan ook nog aangestipt worden dat u uw verzoek om internationale bescherming pas deed nadat u al ongeveer een jaar in België verbleven had. U geeft aan dat dit kwam omdat u wachtte op uw man om zijn status te regulariseren (CGVS p. 11). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat ze die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra ze daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in het jaar dat u in België verbleef en pas dan internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de

veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 48/3 tot en met 48/7, artikel 50 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgende stukken: het rapport “*UNHCR. Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*” van januari 2017 (stuk 2) en 6 internetartikelen aangaande de situatie van christenen in Pakistan (stukken 3-8).

Ter terechtzitting laat verzoekster aan de Raad een aanvullende nota met volgende stukken geworden: een foto van een klacht met vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster voert aan niet te kunnen terugkeren naar Pakistan enerzijds omwille van de incidenten die zij meemaakte op het werk en anderzijds omwille van de problemen waarmee zij geconfronteerd zal worden bij van een terugkeer zonder haar man. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling en verzoekster er niet in geslaagd is in haar hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken; (ii) de incidenten op het werk geen aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging nu (1) zij reeds begonnen in 2012 maar verzoekster nog tot 2017 op dezelfde werkplek bleef werken, (2) de vaststelling dat verzoekster louter voor een hoger loon de bedreigingen wou doorstaan wijst op de afwezigheid van een vrees voor vervolging, (3) zij haar problemen nooit zodanig ernstig achtte dat zij hiervoor naar de politie stapte, (4) verzoekster zelf aangeeft dat zij bij het verlaten van Pakistan nooit de bedoeling had om een verzoek om internationale bescherming in te dienen; (iii) haar vrees om bij terugkeer naar Pakistan zonder man te maken te krijgen met een sociaal stigma en economische moeilijkheden niet kan overtuigen vermits (1) ze vooral lijkt op te zien tegen de schaamte die dit met zich mee zou brengen en zij het zelf niet als een onoverkomelijk probleem ziet, verzoekster zelf nog op haar eigen familie kan rekenen en haar zorgen vooral economisch van aard zijn, alsook dat haar vrees dat haar familie zich op haar man zou wreken geen vrees in haar hoofde doet ontstaan, (2) verzoeksters bewering als zou zij het economisch moeilijk krijgen wordt ondergraven door haar eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij hoogopgeleid is, eerder goedbetaalde jobs uitoefende in Pakistan en in het buitenland met een grote mate van

verantwoordelijkheid, zij zelfstandig leefde en van haar verwacht kan worden dat zij in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, (3) verzoekster niet aannemelijk maakt waarom haar man niet zou kunnen terugkeren met haar naar Pakistan nu diens problemen ongeloofwaardig werden bevonden; (iv) verzoekster laattijdig haar verzoek om internationale bescherming indiende in België en (v) de door verzoekster in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin ombuigen.

2.3.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."

2.3.2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.2.4.1. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Pakistan. Situatie van de christenen*" van 27 mei 2013 en UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017) en toegevoegd aan en geciteerd in het verzoekschrift (stukken 3-8) blijkt dat de situatie van christenen in Pakistan complex is, zeker in een land waar geweld in hogere mate aanwezig is. In de Pakistaanse wetgeving zijn bepalingen (de blasfemiewetgeving) opgenomen die erop gericht zijn om de staatsreligie, de islam, te beschermen. Deze bepalingen worden naar verluidt gebruikt door leden van militante moslimorganisaties om christenen te intimideren, lastig te vallen, om wraak te nemen of om persoonlijke en zakelijke disputen te vereffenen. Christenen krijgen in Pakistan te maken met discriminatie in het openbare leven, in het onderwijs en op het gebied van tewerkstelling. Verder wordt in de informatie gesteld dat christenen hun geloof in Pakistan kunnen beleven, doch dat strikte veiligheidsmaatregelen worden gehandhaafd bij speciale erediensten die worden gehouden op christelijke feestdagen.

Uit voormelde informatie blijkt aldus dat de situatie van christenen in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit deze informatie kan evenwel niet worden afgeleid dat christenen in Pakistan systematisch worden vervolgd. Uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal volgt dat het loutere feit christen te zijn in Pakistan op zich niet voldoende is om internationale bescherming toe te kennen. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Dit is ook het UNHCR-standpunt, dat slechts erkenning aanbeveelt rekening houdend met de individuele omstandigheden van de zaak ("*depending on the individual circumstances of the case*", UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan*" van januari 2017, zie ook verzoekschrift, stuk 2).

Gelet op het voorgaande moet verzoeksters vrees individueel worden beoordeeld. *In casu* blijkt dat verzoekster stelt niet te kunnen terugkeren naar Pakistan omwille van de incidenten die zij meemaakte op het werk en omwille van problemen die zij zal kennen als zij terugkeert zonder haar man, doch dat zij er in haar relaas niet in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (*infra*).

2.3.2.4.2. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeksters vrees omwille van de incidenten waarmee zij te maken kreeg op het werk niet volstaan om in haar hoofde te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Wat betreft **ten eerste** de incidenten op het werk, blijkt uit uw verklaringen dat deze geen aanleiding gaven tot een gegronde vrees in uwer hoofde. U geeft wel aan dat de pesterijen namens uw collega's een psychologische tol eisten en dat u door de ligging van uw werkplek zich soms onveilig voelde (CGVS p. 8 – 10), maar deze zaken zijn niet voldoende ernstig om te kunnen spreken van een gegronde vrees. Er dient *primò* namelijk aangestipt te worden dat u aangeeft dat deze pesterijen en occasionele bedreigingen al begonnen in 2012, maar u bleef nog werken op dezelfde werkplek (met een onderbreking door ziekte in 2015) tot 2017 (CGVS p. 4, 8). Hier op gewezen, geeft u weliswaar aan dat u uitkeek naar een job in het buitenland (CGVS p. 9), maar dit doet er niet aan af dat de dreiging die u voelde *blijkbaar* niet ernstig genoeg was om u te doen besluiten uw werk te verlaten.

Secundo, gevraagd of u er aan dacht om uw situatie te verbeteren door u eventueel te laten overplaatsen of een andere job te zoeken, geeft u aan dat u wel uitkeek naar andere mogelijkheden,

maar meestal niet voldoende gekwalificeerd was. Bovendien betaalde AZG goed, en zou u minder geld ontvangen als u in uw thuisstreek zou werken (CGVS p. 9, 10). Dat u louter voor een hoger loon toch de bedreigingen wou doorstaan, wijst op de afwezigheid van een gegronde vrees.

Tertio waren de problemen ook nooit zodanig ernstig dat u het nodig achtte hiervoor naar de politie te stappen. U stelt hierover dat u het belangrijker vond om, voor de verstandhouding met uw werkgever, de zaken binnenskamers te regelen (CGVS p. 9). Ook dit wijst erop dat uw vrees maar weinig ernstig was.

Quarto, gevraagd of u ooit een verzoek om internationale bescherming had gedaan als u niet naar België gehaald was door uw man, antwoordt u met klem van niet, dat dit niet uw bedoeling was bij het verlaten van Pakistan en uw verlengd verblijf in Europa (CGVS p. 7). Dit is een zeer duidelijke aanwijzing dat er in uw hoofde geen nood is aan internationale bescherming.”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat de redenen waarom zij aanbleef in haar functie verder gingen dan louter het financiële luik, dat haar job immers tevens een relatief beschermde omgeving vormde en het haar de mogelijkheid bood om op basis van haar ervaring als verpleegster alsnog een diploma te verkrijgen en het loon uiteraard wel meespeelde omdat haar moeder ernstig ziek was na een hersenbloeding, slaagt zij er niet in voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. De Raad wijst er immers op dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud wel degelijk aangaf dat zij haar werkzaamheden niet beëindigde omwille van financiële overwegingen zonder meer: *“Als het erg genoeg is heb je toch geen keus. Dat klopt, maar ze betaalden goed, ik had het nodig voor mijn moeder. Als ik in eigen streek zou werken zou ik minder ontvangen.”* (administratief dossier, stuk 6, p. 6 en 10). De vaststelling dat verzoekster verschillende malen het feit dat zij elders niet zo goed betaald zou worden als reden naar voor schoof om te verklaren waarom zij tot 2017 werkzaam bleef voor de NGO ondanks het feit dat zij reeds vanaf 2012 met pesterijen en occasionele bedreigingen te maken kreeg, doet dan ook afbreuk aan de ernst van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.4.3. Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeksters vrees om bij een terugkeer naar Pakistan zonder man te maken te krijgen met een sociaal stigma en economische moeilijkheden gerelativeerd moet worden.

Vooreerst staat in dit verband te lezen als volgt:

*“U geeft daarnaast **ten tweede** aan dat u vreest dat u bij een terugkeer naar Pakistan zonder uw man, te maken zou krijgen met sociaal stigma, en dat u het economisch moeilijk zou hebben (CGVS p. 10). Deze voorgehouden vrees dient evenwel gerelativeerd te worden. Wat betreft primo het sociaal stigma, lijkt u vooral op te zien tegen de schaamte die dit met zich zou meebrengen, maar ziet u deze niet als een onoverkomelijk probleem. U geeft namelijk aan dat u desondanks wel zou kunnen terugkeren naar en rekenen op uw eigen familie, en dat uw zorgen daarbij vooral economisch van aard zijn (CGVS p. 11, 12). Het voorgehouden sociaal stigma staat een terugkeer naar Pakistan op zich dus niet in de weg, hoewel u wel vreest dat uw familie zich mogelijk op uw man zou wreken (CGVS p. 12). Dat laatste doet vanzelfsprekend geen vrees in uwer hoofde ontstaan.*

Secundo geeft u aan dat u vreest dat u het economisch moeilijk zou hebben als u alleen met uw kind moet terugkeren. Ook deze voorgehouden vrees ondermijnt u evenwel door uw eigen verklaringen. Er kan namelijk niet om de vaststelling dat u hoogopgeleid blijkt te zijn (documenten 5, CGVS p. 4), en dat u vervolgens reeds jarenlang volgens u eerder goedbetaalde jobs uitoefende in Pakistan, met een grote mate van verantwoordelijkheid (u werd bijvoorbeeld aangesteld als supervisor in 2013; CGVS p. 5, 6). Naderhand werkte u ook nog tijdlang in Zuid Soedan in een manager-functie, naar eigen zeggen als eerste Pakistaanse vrouw die voor de organisatie AZG buiten eigen land werkte (CGVS p. 5 – 7). Dat u tijdens uw studies en uw werk zelfstandig nabij de campus en op de compound van uw werk woonde, en naderhand ook nog twee keer een half jaar in Zuid Soedan leefde, wijst er ook op dat u in staat geacht kan worden zelfstandig te leven. Dus zelfs als het klopt dat uw eigen familie het niet breed heeft en u daardoor niet te veel op hen kan buigen (mede door de voorgehouden ziekte van uw moeder), kan u wel geacht worden in staat te zijn in uw eigen levensonderhoud te voorzien. Hier expliciet naar bevraagd, geeft u aan dat u wel in de privé zou kunnen werken, maar dat u het dan wel niet breed zou hebben (CGVS p. 12). Daarop speculeert u dat u mogelijk door het sociaal stigma moeilijker aan werk zou kunnen raken, maar dit blijft slechts een blote bewering omdat u louter speculeert en niet eens een voorbeeld uit uw eigen kennissenkring kan aanrijken (CGVS p. 13).

Tertio kan de vraag gesteld worden waarom uw man niet zou kunnen terugkeren met u naar Pakistan. U geeft aan dat hij daar problemen zou kennen (CGVS p. 10), maar er kan niet om de vaststelling heen dat hij reeds driemaal een negatieve beslissing heeft gekregen na zijn verzoeken om internationale bescherming, omdat er geen geloof gehecht werd aan de door hem voorgehouden problemen en hij vervolgens geen nieuwe elementen kon aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maakte dat hij voor

een status in aanmerking zou komen. Hij kan dus ondanks hetgeen hij tegen u zegt in feite geacht worden te kunnen terugkeren naar Pakistan met u, wat het vraagstuk van uw kwetsbare positie als alleenstaande vrouw in Pakistan ontmiijnt."

Waar verzoekster aanvoert dat zij haar familie nog niet heeft ingelicht over de werkelijke situatie en zij zich daarbij de vraag stelt of haar familie voor haar veiligheid kan en wil instaan en zij voorts voorhoudt dat haar familie dan zo snel mogelijk een echtgenoot voor haar zal willen zoeken, dient te worden vastgesteld dat zij zich bedient van blote beweringen die zij op geen enkele objectieve wijze staaft en die bovendien niet in overeenstemming zijn met haar verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Immers gevraagd naar of zij zou kunnen terugvallen op haar familie bij een terugkeer, geeft verzoekster uiteindelijk toe dat het veelal een kwestie van geld is waarom zij niet zou kunnen terugvallen op haar familie en niet omdat zij dit niet zouden willen (administratief dossier, stuk 6, p. 12). Verzoekster slaagt er met de argumentatie in het verzoekschrift dan ook niet in aan te tonen dat zij niet zou kunnen rekenen op enige ondersteuning van haar familie (behoudens mogelijk financiële ondersteuning).

Zo verzoekster nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt dat zij zelfstandig kan leven, nu haar leven er in Pakistan uit bestond om de risico's zo veel mogelijk in te perken en haar opvatting over zelfstandigheid grondig verschilt van deze van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beperkt zij zich in wezen tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er niet in slaagt hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster betoogt nog dat de procedure van haar partner nog hangende is en het bijgevolg geen uitgemaakte zaak is dat hij naar Pakistan kan terugkeren. De Raad wijst in dit verband op 's Raads arrest nr. 237 258 van 18 juni 2020. Hoewel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit tot een vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, moet worden opgemerkt dat dit wordt ingegeven door het ontbreken van het in artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene advies van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de minister of diens gemachtigde of een terughrijving of verwijdering van verzoeker al dan niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van verzoeker op grond van het onderzoek in het licht van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad oordeelde in voormeld arrest evenwel uitdrukkelijk dat verzoeksters partner in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en verwees daarbij naar 's Raads arrest nr. 111 557 van 9 oktober 2013 en arrest nr. 201 692 van 26 maart 2018 waarin werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeksters partner voorgehouden klacht wegens blasfemie, zijn ter dood veroordeling en de mishandeling van zijn vader. Bijgevolg kan verzoekster niet ernstig voorhouden dat haar partner omwille van zijn problemen niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan.

In zoverre verzoekster in dit verband nog een klacht voorlegt die haar schoonvader zou hebben ingediend omwille van de bekering van zijn zoon (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient er vooreerst op gewezen dat het document slechts een foto betreft waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat foto's gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Dit klemt des te meer daar de Engelse delen (d.i. de officiële vertalingen) uit de klacht verschillende fouten bevatten op grammaticaal en spelkundig vlak, hetgeen de bewijswaarde ervan verder ondermiijnt nu het Engels de tweede landstaal is in Pakistan. Bovendien dient erop gewezen dat de klacht opnieuw verder bouwt op elementen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden in het kader van verzoeksters partner verzoeken om internationale bescherming (*supra*). Het louter aanvoeren van een stuk dat in het verlengde ligt van elementen die op geen enkele wijze als aangetoond kunnen worden beschouwd, is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat zij omwille van de voorgehouden problemen van haar partner niet zou kunnen terugkeren naar Pakistan.

2.3.2.4.4. Tevens wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Verzoeksters houding, die aangeeft ongeveer al een jaar in België te hebben verbleven en te hebben gewacht op haar man op zijn status te regulariseren (administratief dossier, stuk 6, p. 11), getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asiinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. De argumentatie in het verzoekschrift dat haar proces heel gradueel was, dat haar partner haar aanvankelijk voorhiel dat haar verblijfsrecht in orde zou komen wanneer hij dat van hem regulariseerde, dat de komst van haar kind een belangrijke factor was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij reeds enkele jaren ervoor gevlucht was uit Pakistan, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd (dit tot 21 augustus 2019) heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren.

Waar verzoekster in dit verband nog aanvoert dat de komst van haar kind een element is dat haar kwetsbaar profiel enkel nog versterkt en in die zin dan ook een "*surplace claim*" is die een vrees met zich meebrengt bij terugkeer, waarvan de aard anders is dan de vrees die aanleiding heeft gegeven tot de vlucht zelf, merkt de Raad op dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekster haar voorgehouden vrees voor sociale stigma's en financiële problemen omwille van het feit dat zij als alleenstaande vrouw met kind moet terugkeren naar Pakistan niet aannemelijk weet te maken.

2.3.2.4.5. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij evenwel niet vermog voormelde pertinente motieven te verklaren of te weerleggen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.5. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Aangaande verzoeksters Pakistaanse paspoort, de Pakistaanse vaccinatiekaart, de brief omtrent verzoeksters huwelijk en de trouwfoto's moet worden opgemerkt dat deze hooguit verzoeksters identiteit, nationaliteit en burgerlijke status aantonen, dewelke op zich niet worden betwist in deze.

De Pakistaanse verpleegsterskaart, de badge van Artsen zonder Grenzen, de tewerkstellingscontracten en de kopieën van opleidingscertificaten en diploma's tonen verzoeksters werkzaamheden aan, dewelke op zich evenmin worden betwist. Hieruit kan echter niet blijken dat verzoekster in het kader van haar werkzaamheden geconfronteerd werd met incidenten, laat staan dat zij hierdoor een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt.

Wat betreft de bij aanvullende nota voorgelegde klacht van verzoeksters schoonvader (rechtsplegingsdossier, stuk 11) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds werd vastgesteld.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekster aanvoert dat

artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet staat in de bestreden beslissing nog te lezen als volgt:

*“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek en electoraal geweld, en crimineel geweld. De provincie Punjab wordt beschouwd als het politieke en economische centrum van Pakistan. De dalende trend van de voorbije jaren wat het aantal terroristische aanslagen, targeted killings en burgerslachtoffers betreft wordt verder gezet in de rapporteringsperiode, waarbij vooral een grote daling in het aantal terreuraanslagen kan worden vastgesteld. Ten opzichte van 2017 is er sprake van een grote vermindering in het aantal slachtoffers in Punjab, waarbij slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers in de provincie wordt gerapporteerd. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Punjab in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Punjab een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER